

3- Bil ey nefsim, řu mübarek kelime İslâm nişanı olduğu gibi

Bil ey nefsim, řu mübarek kelime İslâm nişanı olduğu gibi

Nişan, bir işarettir; izdir, alâmettir.

Parmakta ki yüzük evli olmaya, askeri bir üniforma asker olmaya, duman, ateşin varlığına, sabahın gelmesi güneşin doğduğuna işarettir. İşte Besmele de böyledir. Nasıl ki kâinata her şey bir işaretle kendini tanıtıyorsa, “Bismillah” da kulun İslâm’ın nişanı ve alâmetidir.

Cümlelerin başında “Bil ey nefsim”, diye hitabı manidardır. Yani her sözde muhatap nefsimiz olmalıdır. Bu hakikatleri üçüncü şahıs gibi seyirci gibi dinlemek bize bir kemal kazandırmaz. Sadece bir bilgi sahibi oluruz ama ilim sahibi olamayız.

O hâlde nefsimize dönelim. Bil ey nefsim! Madem řu mübarek kelime İslâm’ın nişanıdır, madem sen de “Ben Müslümanım” diyorsun; söyle bakalım: Bu nişan sende görünüyor mu?

Her işine Bismillah ile mi başlıyorsun, yoksa sessizce kendin adına mı giriyorsun işe?

Yemeğe uzanırken adını anmadığın Rabbin nimetini mi yiyorsun? Bir işe girişirken kudreti O’ndan isteyip de mi başlıyorsun, yoksa “Ben yaparım” gururuyla mı?

Dilinde iman var ama filinde besmele yoksa, o iman ne kadar diri, o iddia ne kadar sahih?

Ey nefsim! Besmelesiz adım, sahipsiz yürüyüştür. Besmelesiz işe, bereketsiz yüküdür.

Ya Allah adına başla, ya da cesaretin varsa “Ben Rabbime muhtaç değilim” de!

Bir insan bir işe besmeleyle başlıyorsa, şunu ilan eder: “Bu işe ne nefsim adına yapıyorum, ne hevâma güveniyorum, ne de kendimi merkeze koyuyorum. Ben Allah adına başlıyorum.”

Ama besmele yoksa, ne var biliyor musun? Nefs var. Benlik var. Kendine güven var.

İşte besmele, bu yüzden mü’mini ayırır. Sözde değil; hayatta ayırır. Dilde değil; amelde ayırır. Besmele yoksa, adım atılır ama sahibi belli değildir. Besmeleyle konuşan dil, besmeleyle başlayan el, besmeleyle atılan adım; bağırmadan şunu söyler: “Ben Müslümanım.”

Ey nefsim! Eğer hâlâ işlerine kendin adına başlıyor veya besmeleyi sadece dudakta dolaştırıp

hayata indirmiyorsan; bil ki İslâm'ın mührünü sözde bırakıp fiilden silmişsin.

O hâlde ya bu mührü yalnız diline değil, kalbine indir ve hayatına vur; ya da şunu unutma: O'nun adını anmadan attığın her adımda, başladığın her işte, yalnızsın. Ne yardım var ne bereket ne emniyet... Sadece nefsin ve yükün var. Besmelesiz iş, sahipsiz iştir.

Bu test yapılandırılmamış.